

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év szeptember hó 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

A 18. életévét be nem töltött, személyi szabadságától megfosztott személy sérelmére, munkavégzés és fajtalanság vagy közösülés céljából elkövetett emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 2009. év július hó 2. napján kelt 5. B. 2/2008/86. számú ítéletét I. r. és III. r. vádlott tekintetében **helybenhagyja** azzal, hogy a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 104.400 (egyszáznégyszer-négyszáz) Ft.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság - a Fővárosi Ítéltábla 2007. november 14. napján kelt 3. Bf. 78/2007/12. számú hatályon kívül helyező végzése folytán tartott megismételt eljárás keretében - a 2009. július 2. napján kihirdetett 5. B. 2/2008/86. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberkereskedelem büntetében (Btk. 175/B. § (1) bekezdés, és a (2) bekezdés a) b) és c) pontjaira tekintettel (4) bekezdés a) pontja), 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettet (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés II. fordulat a) pontja), 1 tb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettet (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat a) pontja), és 1 rb. kitartottság büntetében (Btk. 206. §) ezért öt halmazati büntetésül 4 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes

fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött időt beszámítani rendelte azzal, hogy egy napi szabadságvesztésnek 3 napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettes (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat a) pont), továbbá 1 rb. kitartottság büntetében (Btk. 206. §) ezért őt halmazati büntetésül 1 évi 4 hónapi börtönbüntetésre, továbbá 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettes (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat a) pont), ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 1 évi 5 hónapi börtönbüntetésre, továbbá 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettes (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat a) pont) ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 1 évi 5 hónap börtönbüntetésre, továbbá 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében mint társtettes (Btk. 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat a) pont), ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 1 évi 5 hónap börtönbüntetésre, továbbá 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

Rendelkezett egyes bűnjelek elkobzásáról, illetve egyes bűnjelek lefoglalásának a megszüntetéséről és a tulajdonosaik részére történő kiadásáról.

Kötelezte a vádlottakat az alapeljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére és megállapította, hogy a megismételt eljárásban felmerült 86.400 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítéletet az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette, míg I. r. vádlott és védője a nyilatkozattételre fenntartott 3 napi gondolkodási időn belül az ítélet ellen fellebbezést jelentett be, III. r. vádlott és védője ugyancsak 3 napi gondolkodási időn belül elsődlegesen védencének felmentése, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ítéletet II. r., IV. r. és V. r. vádlottak és védőik tudomásul vették, így az az ő vonatkozásukban 2009. év július hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 828/2009/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Átiratában utalt arra, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság a hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárás során eleget téve az azt elrendelő végzésben foglaltaknak, az ügyben kihallgatott tanúkat a büntető eljárásjogi törvény előírásainak megfelelően figyelmeztette a vallomásuk megtételével kapcsolatos törvényi előírásokra. Megállapítható, hogy a bíróság a perrendi szabályok megfelelő megtartásával folytatta le a megismételt eljárást. A tényállást döntő részben a sértettek, valamint a tanúk vallomása alapján, elvetve a vádlotti vallomásokat. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Álláspontja szerint a bizonyítékok bírói mérlegelését támadó védelmi fellebbezés - a felülmérlegelés tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Észrevételezte a fellebbviteli főügyészség ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítélet III. r. vádlott személyi körülményei vonatkozásában hiányos, ezért indítványozta, e vonatkozásban az ítélet kiegészítését az iratok között 8. sorszám alatt elfekvő bűnügyi értesítő adatai alapján. Álláspontja szerint a büntetett előéletre vonatkozó adatok kiegészítésével válik megalapozottá az az ítéleti megállapítás, hogy III. r. vádlott többszörös visszaeső.

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú ítélet tényállása mindenben megalapozottá válik, ez alapján pedig okszerűen vont következtetést a bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményeiket is.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyesen vette számba, azonban azok körét indítványozta kiegészíteni azzal, hogy I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményeket büntetőeljárás hatálya alatt követte el, ugyanígy III. r. vádlott is. Ez utóbbi vádlottnál nem a többszörös visszaesői minőséget, hanem a többszörös visszaesésen túli büntettségét indítványozta súlyosító körülményként értékelni. Az I. és III. r. vádlottakkal szemben alkalmazott büntetés mértéke az ügyészi megítélés szerint méltányos, inkább enyhe mint súlyos, így a szabadságvesztések enyhítésére törvényes lehetőséget nem látott.

Indítványozta, hogy az ítélőtábla mellőzze az elsőfokú ítéletnek III. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásával kapcsolatos azon megállapítását, mely szerint büntetése 2/3 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, mivel ez a Btk. 47. § (2) bekezdése szerint csak ¾ rész kitöltése után válik lehetségessé.

Az előzőekben írtak alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélőtábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a III. r. vádlott személyi körülményei tekintetében egészítse ki, a bűnösségi körülményeket pontosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet I. r. és III. r. vádlottak tekintetében hagyja helyben.

I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében a felmentés érdekében előterjesztett fellebbezését az emberkereskedelem büntette vonatkozásában

fenntartotta. Álláspontja szerint ugyanis az e körben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett volna marasztaló tényállást megállapítani védenca terhére. Az elsőfokú ítélet tanú1 vallomására alapította a tényállást, aki azonban az eljárás során többször is eltérő tartalmú vallomásokat tett, ellentmondásba keveredett, arra sem emlékezett, hogy az ő beceneve „Szandra” lett volna, az ároktői tartózkodását illetően is ellentmondásba keveredett, nem nyert tisztázást az sem, hogy a rendőrségi előállítása során miért nem számolt be arról, hogy fenyegetés, megfélemlítés hatása alatt áll, a kórházi kezelésével kapcsolatban is ellentmondó vallomásai vannak, és későbbi tanúkénti kihallgatása során nem emlékezett arra, hogy az állítólagos Misi, valóban pénzt adott volna érte I. r. vádlottnak. Nem fogadható el tanú1 vallomása a tekintetben sem, hogy az érte fizetett állítólagos 600.000 Ft-ról utóbb telefonon számolt be neki, mert állítólag ebben az időben telefonja sem volt. E bizonyítékok nem alapozzák meg védenca bűnösségét az emberkereskedelem büntetében, ezért indítványozta e büntett alóli felmentését.

Másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt, ugyanis védenca terhére nem róható az igen hosszú időmúlás, ugyanakkor több mint 2 évet és 8 hónapot töltött előzetes fogvatartásban. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy védenca három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Harmadlagos indítványként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta arra hivatkozással, hogy tanú1 kiküldött bíróként történt meghallgatása indokolatlan volt, a Be. 304.§-ában foglaltak megsértésével történt, ugyanis a tanú címe a bírósági aktában több helyen is fellelhető, ugyanakkor a védők értesítése a kiküldött bírói meghallgatásról nem történt meg.

III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében utalt arra, hogy a Fővárosi ítéltábla korábban azért helyezte hatályon kívül a Pest Megyei Bíróság ítéletét, mert a tanúk kihallgatása nem az eljárási szabályok betartásával történt, és tanú2 vallomása nélkül a III. r. vádlottra vonatkozó tényállást megállapítani nem lehetett. Ezért a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróságnak fokozott körültekintéssel kellett volna elkerülni a hatályon kívül helyezést megalapozó hibákat. Az alapeljárásban is észlelhető volt, hogy tanú2 az eljárásban nem kívánt részt venni, mondvacsinált okokkal kimentette magát, és csak rendőri elővezetés mellett került sor a meghallgatására. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság rosszul döntött, amikor tanú2 kiküldött bíró útján történő meghallgatásáról döntött. Ennek időpontjáról őt mint védőt a bíróság nem értesítette, nem is volt ott, és csak az ott készült jegyzőkönyvre tehetett volna észrevételt. A Be. 304. § (1) és (5) bekezdései értelmében vizsgálni kellett volna azt, hogy tanú2 valóban kérte-e adatai zártan kezelését, ugyanis a bírósági iratok között a tanú címe több helyen is szerepel, így teljesen indokolatlan volt a kiküldött bírói meghallgatása. A védő és a vádlott is ismerhette a tanú címét. Mindezekre figyelemmel tanú2 vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe.

Kifejtette továbbá a védő, hogy az elsőfokú ítélet a bizonyítékok értékelése körében is ellentmondásos. Nem helytálló az a megállapítás, mely szerint III. r. vádlott az

eljárás során ellentmondásos nyilatkozatot tett volna arra vonatkozóan, hogy tanú2 nevét nem ismerte. Ő ugyanis „vöröske” néven ismerte a lányt, ezt azonban nem lehetett volna úgy felfogni, hogy a vádlott nem mond igazat. Éppen tanú2 volt az, aki a vallomásában valótlanságokat állított. Teljesen tisztázatlan az ítéletben az is, hogy tanú2 valóban félt-e elhagyni a III. r. vádlottat, vagy nála csupán szubjektív érzet volt a fenyegetettség, de ettől függetlenül elhagyhatta volna a III. r. vádlottat és felhagyhatott volna a prostitúciós tevékenységgel. Az elsőfokú ítélet 29. oldalának 4. és 6. bekezdései megalapozottságát az elsőfokú bíróság nem vonta mérlegelése körében.

Mindezekre figyelemmel elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla helyezze hatályon kívül az ítéletet az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást állapítson meg a III. r. vádlott tekintetében, és ez alapján mentse fel őt a vádiratban terhére rótt bűncselekmény elkövetése alól, másodlagosan azt indítványozta, hogy az ítéltábla helyezze hatályon kívül a Pest Megyei Bíróság ítéletét, rendelje el tanú2 ismételt meghallgatását, és utasítsa az elsőfokú bíróságot a büntetőeljárási szabályok maradéktalan betartására.

A bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírált, a felülbírálat azonban a Be. 349. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel csak I. r., és III. r. vádlottakra nézve terjed ki, mivel II. r., IV. r. és V. r. vádlottak vonatkozásában az ítélet jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a Pest Megyei Bíróság a hatályon kívül helyezést követően megismételt eljárás során maradéktalanul eleget tett a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak. Az ügyben kihallgatott tanúkat a büntető eljárásjogi törvénynek megfelelően figyelmeztette a vallomásuk megtételével kapcsolatos törvényi előírásokra és megállapítható az is, hogy a bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a megismételt eljárást.

Az ítéltábla nem osztotta a védők által előterjesztett azon eljárásjogi kifogásokat, melyek szerint az elsőfokon eljáró bíróság a Be. 304. §-ban foglalt törvényi előírások megsértésével és indokolatlanul hallgatta ki kiküldött bírói úton tanú1 és tanú2-t. Ezzel kapcsolatban utal az ítéltábla arra, hogy a megyei bíróság a 2009. január 15. napján megtartott tárgyaláson (59. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) végzésben rendelte el tanú1 és tanú2 kiküldött bíró útján történő kihallgatását. Ezt követően került sor 2009. március 3. napján tanú2 kiküldött bíró útján történt meghallgatására. (65. sorszámú jegyzőkönyv), illetőleg 2009. március 9. napján tanú1 kiküldött bírói meghallgatására. (69. sorszámú jegyzőkönyv) Mindkét tanú a jegyzőkönyv adatai szerint továbbra is kérte adatainak zártan történő kezelését. Megállapítható továbbá, hogy mindkét tanúnak az eljárási jogaira és kötelezettségeire történt kioktatása szabályszerűen megtörtént.

A tanúk kihallgatását követően a 2009. március 10. napján megtartott tárgyaláson (70. sorszámú jegyzőkönyv) a tanács elnöke tájékoztatta az érdekelteket tanú2 és tanú1 kiküldött bírói úton történt meghallgatásáról. Az erről szóló jegyzőkönyv postai úton történő kézbesítését rendelte el a vádlottak, a védők, valamint az ügyész részére azzal, hogy a tanúk felé esetleges kérdéseiket írásban tehetik majd meg. A jegyzőkönyv tartalma alapján megállapítható, hogy az elhangzottakkal kapcsolatban a védők indítványt, észrevételt nem tettek és a jegyzőkönyvek kézbesítését követően sem indítványozták a sértett tanúk tárgyaláson történő ismételt kihallgatását.

A rendelkezésre álló adatok alapján tehát megállapítható, hogy a megyei bíróság indokoltan rendelte el a Be. 304. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a sértett tanúk kiküldött bírói úton történő meghallgatását, a meghallgatás helyéről és időpontjáról pedig a Be. 304. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokoltan nem értesítette a vádlottakat és a védőket, mivel a tanúk ragaszkodtak adataik zártan történő kezeléséhez.

Az ítélőtábla a bűnügyi iratok alapján megállapította, hogy a bíróság az ügyviteli szabályoknak megfelelően külön borítékban zártan kezelte tanú1 és tanú2 személyes adatait, azonban részben mulasztott, amikor egyes iratokat, amelyeken nevezettek lakcíme is szerepelt, nem zártan kezelte, de ez a körülmény nem rontja le a Be. 304. § szerinti eljárásának törvényes voltát. Eljárásjogilag nem értékelhető a védőknek az a magatartása, mely szerint az eljárás során észlelték az állítólagos eljárási szabálysértést - a sértett tanúk személyes adatainak egyes átiratokból lehetséges megállapíthatóságát - ennek ellenére az eljárás megfelelő szakaszaiban indítványt, észrevételt nem tesznek, ugyanakkor erre alapítottan eljárási szabálysértés okán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozzák.

A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint az első fokon eljáró megyei bíróság mindent megtett az eljárás törvényességének a biztosítása érdekében. Ez az iratok között elfekvő tárgyalási jegyzőkönyvekből, illetőleg a kiküldött bírói meghallgatás során készített jegyzőkönyvekből egyértelműen megállapítható, így a védőknek a bírói eljárási szabálysértésre való hivatkozása nem foghatott helyt.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a megyei bíróság az ítéletében lényegében megalapozott tényállást állapított meg, amely döntő részben a sértetti, valamint az egyéb tanúvallomásokra és az eljárás során megvizsgált más bizonyítékokra épül. A vádlottak védekezésével kapcsolatban kellő indokát adta annak, hogy a vádlottak védekezésével szemben miért a két sértett és az ügyben meghallgatott tanúk vallomására alapította a tényállást, mely bizonyítékokat fogadott el és miért vetett el egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor. Megállapítható volt, hogy a megyei bíróság minden bizonyítékot a mérlegelési körébe vont, azokat vádpontonként, egyenként és összességükben, egymással összevetve értékelt és ha szűk körűen is, de megalapozott és elfogadható értékelést adott ate tekintetben, hogy az egyes tényállási pontokkal kapcsolatosan mely bizonyítékokra alapozta a tényállást.

Az I.r. vádlott védője a védenca terhére rótt emberkereskedelem büntette vonatkozásában előterjesztett álláspontját az ítélet tábla az előzőekben írtakra figyelemmel nem osztotta. A védő ugyanis azt az álláspontját fejtette ki, hogy tanú1 vallomása nem lehetett volna tényállást alapítani a tanú egymásnak ellentmondó vallomásaira és azok megalapozatlan voltára figyelemmel. E tekintetben ugyanakkor megállapítható volt, hogy a megyei bíróság az első vádpont tekintetében ítélete V. fejezetében részletesen értékelte azokat a bizonyítékokat, amelyek rendelkezésére álltak, így I.r. vádlott vallomásait, tanú1-nek az eljárás során tett valamennyi vallomását, tanú3, tanú4, tanú5 és tanú6, tanú7, tanú8, továbbá tanú9, vizsgálat tárgyává tette a nyomozati iratok 53-59. oldalán elfekvő tanú1 kórházi kezelésére vonatkozó - egészségügyi okmányokat, ezeket a bizonyítékokat egyenként és külön-külön is, valamint egymással egybevetve értékelte, ítélete 21. oldalának utolsó bekezdésében ezek értékelésével jutott arra az álláspontra, hogy a fentiek tekintetében a tényállást I.r. vádlott tagadásával szemben tanú1 vallomása alapozta, mert azt az egyéb bizonyítékok is alátámasztották.

Ugyancsak nem osztotta az ítélet tábla a III.r. védőnek tanú2 szavahihetőségével kapcsolatban előterjesztett álláspontját, mely szerint a tanú valótlanul állította azt, hogy III.r. vádlottól való félelmében nem merte elhagyni a III.r. vádlottat és emiatt folytatta hónapokon keresztül a prostitúciós tevékenységét. Álláspontja szerint III.r. vádlott az eljárás során a valóságnak megfelelő tartalmú vallomásokat tett, így az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a III.r. vádlott nem szavahihető.

Az ítélet tábla e védelmi okfejtéssel kapcsolatban utal arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 22. oldal 2. bekezdésétől 32. oldalának utolsó bekezdéséig a 2. tényállással kapcsolatos valamennyi bizonyítékot mérlegelési körébe vont, ennek során részletesen értékelte a III., IV. és V.r. vádlottak által tett vallomásokat, tanú2-nek ez eljárás során tett valamennyi vallomását. tanú10, tanú11, tanú12, tanú13, tanú14, tanú15, tanú16, tanú17 és tanú18 vallomásait. Ezeket külön-külön és egymással egybevetve értékelte és arra az álláspontra helyezkedett, hogy tanú2 sértett vallomása tényyszerű, az abban foglaltakat alátámasztották a hivatkozott tanúk vallomásai is és ez alapján vont le azt a következtetést, hogy tanú2 tanú joggal félt a III.r. vádlottól, félelmében nem hagyta el őt és szabad mozgásában korlátozva volt, tarthatott a bántalmazástól is. Ezt igazolja a III., a IV. és az V.r. vádlottaknak a tanú10 által vezetett gépkocsi feltartóztatásának a körülményei és a tanúnak az ismételt prostitúciós tevékenységre való kényszerítése is. Az ítélet tábla álláspontja szerint a megyei bíróság mérlegelési tevékenysége hibátlan, a logika szabályainak megfelel, mérlegelési tevékenységéről számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az előzőekben írtakra figyelemmel a III.r. védőnek a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kifejtett álláspontja nem foghatott helyt.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a védők a perbeszédekben a bíróság mérlegelési tevékenységét támadták, amely azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A III.r. védőnek az az indítványa, mely szerint az ítélet tábla a bizonyítékok felülmérlegelése alapján helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást állapítson meg a III.r. vádlott tekintetében és ez alapján mentese fel őt a terhére rótt bűncselekmény alól, ugyancsak nem foghatott helyt.

A Be.351.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak (Be. 323. § (3) bekezdés) és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

A Be.352.§ (1) bekezdés értelmében megalapozatlanság (Be. 351.§ (2) bekezdés) esetében a másodfokú bíróság az iratok tartalma, ténybeli következtetés, vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének, (részbeni felmentésének), vagy az eljárás megszüntetésének (részbeni megszüntetésének) van helye.

A III.r. védőnek a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványa eljárásjogi szempontból értelmezhetetlen, ugyanakkor az ítélet tábla - az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottsága folytán - nem látott lehetőséget a bizonyítékok felülmérlegelésére, bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek és nem merült fel olyan bizonyíték sem, amely a III.r. vádlott felmentését eredményezte volna.

Mindezek alapján a III.r. védő fenti indítványát az ítélet tábla nem osztotta.

Az ítélet tábla a megyei bíróság által megállapított tényállást a fentiek alapján túlnyomórészt megalapozottnak tekintette, azt csupán I.r. és III.r. vádlottak személyi körülményei tekintetében szorul pontosításra, illetve kiegészítésre. Az ítélet tábla a bűnügyi iratok között 8. sorszám alatt elfekvő erkölcsi bizonyítvány, illetőleg a fellebbviteli eljárás keretében szerzett előzményi iratok alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával a vádlottak személyi körülményei tekintetében a tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

- I.r. vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki, hogy a vádlottal szemben a Somogy Megyei Bíróság B.143/2009/35. szám alatt vesztegetés büntette miatt folytat büntetőeljárást. Az ügyben a Pécsi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság a Bf.I.43/2010/11. számú végzésével a Somogy Megyei Bíróság B.143/2009/35. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.
- I.r. vádlott ellen a Mezőkövesdi Rendőrkapitányságon 131/2010. bü. szám alatt zsarolás büntett emiatt folyik büntetőeljárás.

- III.r. vádlott személyi körülményeit azzal egészíti ki, hogy a Gyöngyösi Városi Bíróság 249/1997/62. számú és a Heves Megyei Bíróság 252/1988/6. számú ítéletét, valamint a Gyöngyösi Városi bíróság 6.B.200/1995/6. számú ítéletét a Gyöngyösi Városi Bíróság a 4.B.469/1998. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta - amely ítéletet a Heves Megyei Bíróság a Bf.9/1999/2. számú ítéletével helybenhagyott - és összbüntetésként 3 évi 2 hónapi és 20 napi fegyházbüntetést szabott ki, melyből a III.r. vádlott 2001. április 25-én szabadult.

A fentieket követően a Gyöngyösi Városi bíróság a 2009. szeptember 24-én kelt 9.B.129/2009/7. számú ítéletével a III.r. vádlottat zaklatás vétsége miatt 76.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú ítélet 37. oldalának 7. bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy III.r. vádlott büntetésének 2/3 részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A fenti kiegészítésekkel, illetve pontosításokkal a megyei bíróság ítéletének tényállása minden tekintetben megalapozottá vált, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A megyei bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I.r. és III.r. vádlott bűnösségére és cselekményüket is a törvényes rendelkezéseknek megfelelően minősítette. A vádlottak cselekményeinek jogi minősítésével kapcsolatban az elsőfokú ítélet VI. pontjában kifejtettekkel az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett.

A megyei bíróság lényegében helytállóan sorolta fel I.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában a bűnösségi körülményeket, amelyek csupán annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy minkét vádlott terhére további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a terhükre megállapított bűncselekményeket büntetőeljárás hatálya alatt követték el. A III.r. vádlott tekintetében ugyanakkor helyesbítésre szorul az, hogy nem a többszörös visszaesői minőséget kell súlyosító körülményként értékelni, hanem a többszörös visszaesői minőségén túli büntetettséget.

Az I.r. vádlott védőjének a büntetés enyhítésére irányuló harmadlagos indítványa nem alapos.

A Fővárosi Ítélet tábla megállapította, hogy a Pest Megyei Bíróság mind I.r., mind pedig III.r. vádlottak tekintetében a cselekményük tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségük fokozottabb voltával arányban álló fő- és mellékbüntetést alkalmazott. Az így megállapított büntetések mértéke méltányos, inkább enyhe, mint súlyos, azok enyhítése nem szolgálná egyik vádlottal szemben sem a Btk. 37. §-ban írt büntetési

célok elérését. Erre figyelemmel az ítélőtábla - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával - a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

Tekintettel arra, hogy a Btk.47. § (2) bekezdése értelmében a börtönben végrehajtandó büntetés legalább $\frac{3}{4}$ részének kitöltése után van lehetőség feltételes szabadságra bocsátásra, ezért III.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet 37. oldal 7. bekezdésében III.r. vádlottra tett azon megállapítást, mely szerint büntetése legalább $\frac{2}{3}$ részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, az ítélőtábla mellőzte.

A felülbírálat során észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költséget - számszaki hiba folytán - tévesen határozta meg, mert a bűnügyi költségjegyzékre feljegyzett adatok szerint nem 86.400, hanem 104.400 Ft bűnügyi költség merült fel, ezért megállapította, hogy a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 104.400 Ft.

A Fővárosi Ítélőtábla az előzőekben kifejtettek alapján a Pest Megyei Bíróság ítéletét helyes indokainál fogva - a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség összegének helyesbítése mellett - a Be.371.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2010. év szeptember hó 7. napján

**. Lassó Gábor sk..
Hildenbrand Róbert
sk.. Révész Tamásné
sk.**

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság 5.B.2/2008/86. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 2.Bf.311/2009/14. számú végzésében foglaltak alapján 2010. szeptember 7. napján I.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2010. év szeptember hó 7. napján

**Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke**

A kiadmány hiteléül:
Udud Sándorné
bírósági ügyintéző